mă întreb încă
privind mângâierea
ta ca pe-o poartă

aceeaşi duminică
din totdeauna în
care mă rog
minunii să-şi fie
şi mie să nu.

m-aş întinde uneori să
privesc oboseala
dureroas-a speranţei

ştii nu înţeleg
întotdeauna cristalul
cuvintelor tale şi mă
uit mirat după cum
împodobesc cu
frânturi

atât de mult îmi simt lemnul cuprins în mine alb ca şi crengile rupte de atâta zăpadă, caldă şi grea, înăbuşitoare

cuvintele mele
rugătoare care
treceau de

la masă la masă
scoţându-le
ochii bieţilor

clienţi de cafea
brusc amară

(ca şi cum m-ar bucura sunetul cochiliilor goale)

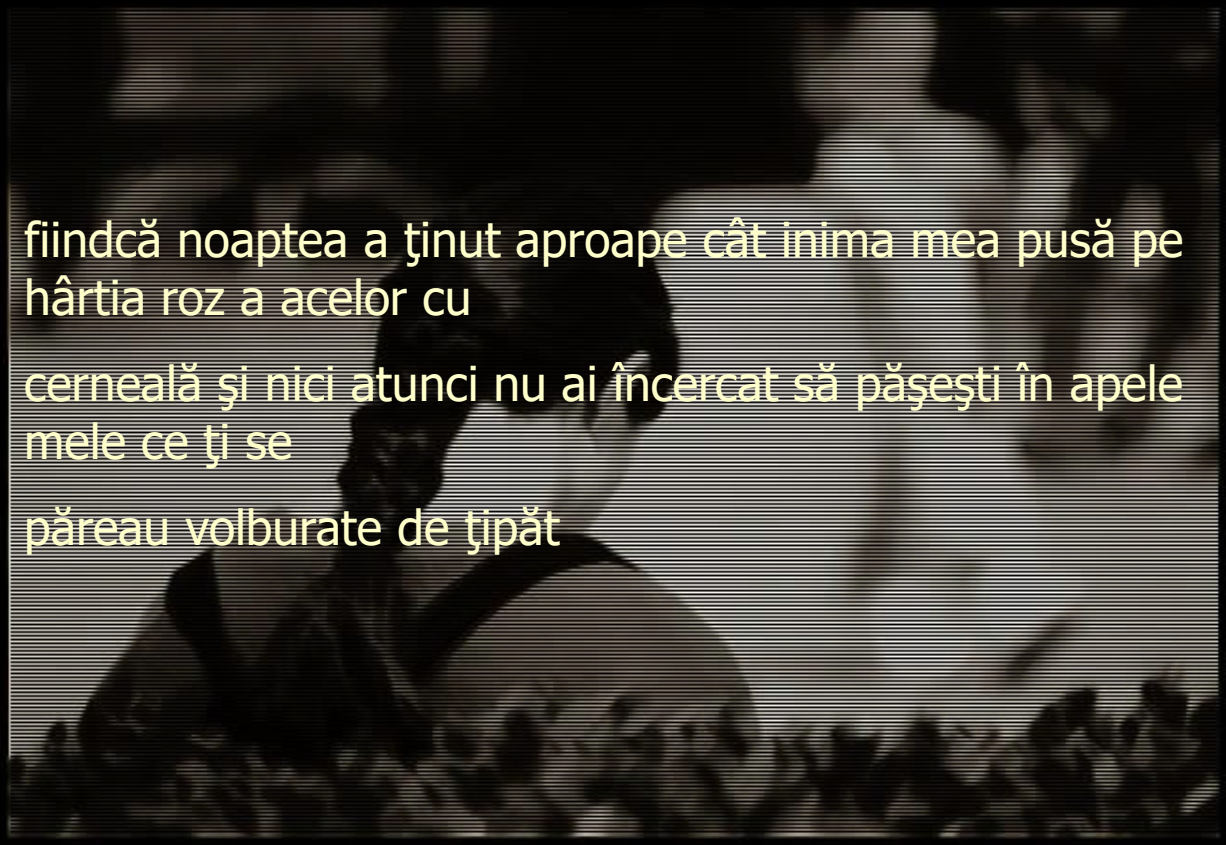
fiindcă noaptea a ţinut aproape cât inima mea pusă pe hârtia roz a acelor cu
cerneală şi nici atunci nu ai încercat să păşeşti în apele mele ce ţi se
păreau volburate de ţipăt

poezia mişcând între revoltătoarea
ei tinereţe şi plăcerea de-a mă uita

cui şi cum să mai spun că
amiaza se dă celui care se

pune în sine ca să se
frunzărească liniştit

textul spune că totul se
sfârşeşte cu bine

ca o pulbere printre obiecte de pâslă
nici-un vuiet nu se mai naşte
aerul în straturi vâscoase
din când în când
doar pustiul unei dorinţe

am prieteni, îi spun,
ca şi tine,

eu ascuns în
lutul peste care
paşii se

duc de colo colo
şi din care nu se
mai

poate ieşi copt
precum cireşele

să mângâie
privirea mea
atât de departe

vei mai
veni
poate pe
străzile
acestea
să-mi
gaseşti
seninul

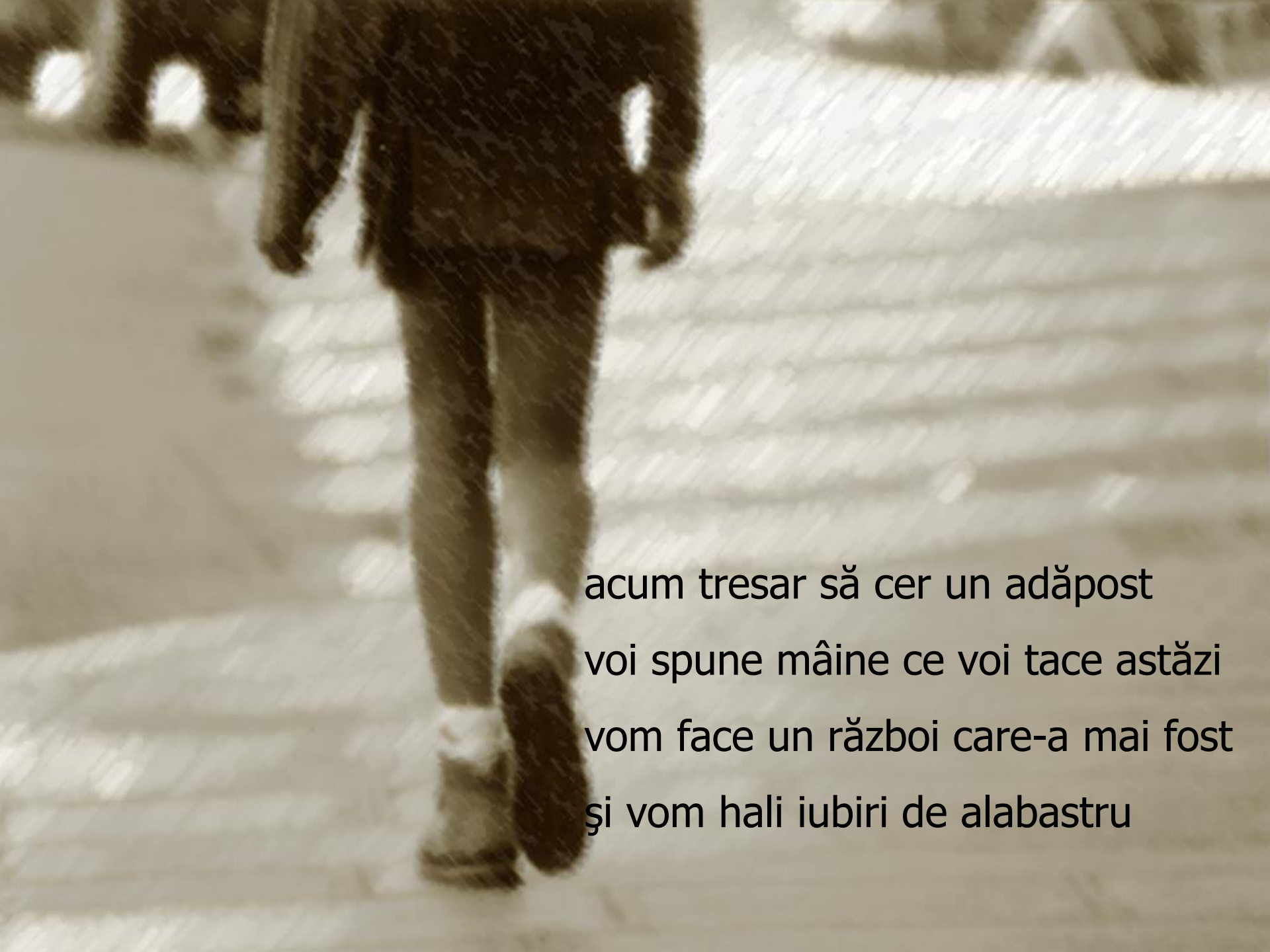
acum tresar să cer un adăpost
voi spune mâine ce voi tace astăzi
vom face un război care-a mai fost
şi vom hali iubiri de alabastru

îţi mai pun în album colaje de stradă poze cu
prietenii mei din departe întâmplări cu fată
încheindu-şi pantoful

cum uit să-ţi povestesc despre mine,
despre ce-aş vrea ca să fie şi despre ce
are să fie când mă vor duce cu mantie
de purpură peste şoldurile goale ale
gândurilor

dar cât de multe păsări
am mai văzut şi zăpada

ploaia care
pătrunde în
sunete
înmuindu-le

încă te mai pot cere

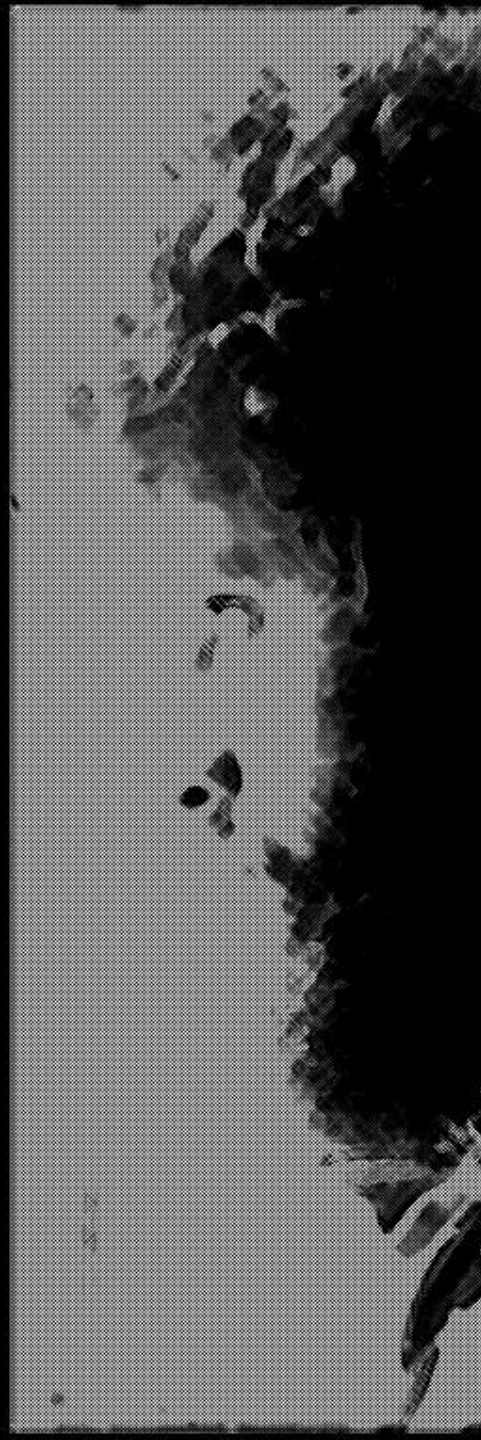

Dan Iancu – Bostonmylove
Foto Dan Iancu
Prezentare - Nora Vasilescu